

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

بَيَّانُ كُفْرٍ وَضَلَالٍ مَنْ زَعَمَ أَنَّهُ يَجُوزُ لِأَحَدٍ الْخُرُوجُ مِنْ شَرِيعَةِ مُحَمَّدٍ ﷺ

ТОҶИҚӢ

طاہیکی

**Баёни куфр ва гумроҳии касе,
ки гумон мекунад баромадан аз
шариати Муҳаммад (Саллаллоҳу
алайҳи ва саллам) барои ҳар кас
ҷои аз аст**

Таълиф Аллома Шайх
Абдулазиз ибни Абдуллоҳ ибни Боз

بَيَانُ كُفْرٍ وَضَلَالٍ مَنْ زَعَمَ أَنَّهُ يَجُوزُ لِأَحَدٍ الْخُرُوجُ مِنْ
شَرِيعَةِ مُحَمَّدٍ ﷺ

**Баёни куфр ва гумроҳии касе,
ки гумон мекунад баромадан аз
шариати Муҳаммад (Саллаллоҳу
алайҳи ва саллам) барои ҳар кас
ҷои аз аст**

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ الْعَلَامَةِ
عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللَّهُ

Таълиф Аллома Шайх
Абдулазиз ибни Абдуллоҳ ибни Боз

Рисолаи дувоздаҳум:

Баёни куфр ва гумроҳии касе, ки гумон мекунад баромадан аз шариати Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) барои ҳар кас ҷои аз аст

Ҳамду ситоиш Парвардигори ҷаҳониёро ва дурудуд салом бар охирин паёмбарон ва расулон, паёмбари мо Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ва бар тамоми хонадон ва асҳобаш.

Аммо баъд:

Ман мақолаеро, ки дар рӯзномаи «Аш-Шарқул-Авсат» дар шумораи (5824), санаи 5/6/1415 ҳ. нашр шудааст, мутолиа кардам, ки онро шахсе бо номи Абдулфаттоҳ ал-Ҳоик таҳти унвони «Фаҳми хато» навиштааст.

Хулосаи мақола чунин аст: ӯ он чизеро инкор мекунад, ки дар дини Ислом ба таври зарурӣ, бо далели нас ва иҷмоъ маълум аст, яъне умумияти рисолати Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ба ҳамаи мардум. Ӯ иддао мекунад, ки ҳар касе аз Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) пайравӣ накарда ва ба ӯ итоат накардааст, балки яҳудӣ ё насронӣ боқӣ мондааст, бар дини ҳақ аст. Сипас, ӯ нисбат ба

Парвардигори ҷаҳониён — Субҳонаҳу — ҷуръат карда, ҳикмати Ёро дар азоб додани кофирон ва гунаҳкорон зери шубҳа бурда, онро амали беҳуда шуморидааст.

Ё матнҳои шаръиро таҳриф намуда, онҳоро дар ғайри макони худ қарор дода, мувофиқи хоҳишоти худ тафсир кардааст. Ҳамчунин муаллиф аз далелҳои шаръӣ ва матнҳои сареҳе, ки ба умумияти рисолати Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ва ба куфри касе, ки дар бораи ӯ шунида ва аз ӯ пайравӣ накардааст ва ин ки Аллоҳ Таъоло дине ҷуз Исломо намепазирад, далолат мекунанд, рӯй гардонда, то бо суҳанонаш ҷоҳилонро фиреб диҳад. Ин амали ӯ куфри ошкор, баргаршт аз дини Илом (ридда) ва дурӯғ баровардани Аллоҳи Субҳонаҳу ва Таъоло ва Паёмбараш (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аст, чунонки инро аҳли илм ва имон, ки ин мақоларо хондаанд, медонанд.

Бар ҳоким воҷиб аст, ки ёро ба додгоҳ супорад, то аз ӯ тавба талаб намоянд ва мувофиқи тақозои шариати пок дар ҳаққи ӯ ҳукм кунанд.

Худованд Субҳонаҳу ва Таъоло умумияти рисолати Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ва зарурати пайравӣ аз ёро бар ҳамаи инсонҳо ва ҷиниён баён кардааст ва аз ин амр

ҳар мусалмоне, ки андаке аз илм баҳра дорад, беҳабар нест.

Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنِّى رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِى لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ
وَالْاَرْضِ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْيِىْ وَيُمِيتُ فَتٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ الَّذِىٓ اَلَمَّ بِالَّذِى يُّؤْمِنُ
بِاللّٰهِ وَكَلِمَتِهِۦ وَاَتٰىعُوْهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿١٥٨﴾﴾

(Бигӯ: «Эй мардум, ман фиристодаи Аллоҳ Таъоло ба сӯйи ҳамаи шумо ҳастам. Ҳамон [Парвардигоре], ки фармонравоии осмонҳо ва замин аз онӣ Ёст, маъбуде [барҳақ] ҷуз Ё нест; зинда мекунад ва мемиронад, пас, ба Аллоҳ Таъоло ва фиристодааш – он паёмбари дарснохондае, ки ба Аллоҳ Таъоло ва суҳанонаш бовар дорад, имон биёваред ва аз Ё пайравӣ кунед, бошад, ки ҳидоят шавед») (Сураи Аъроф, ояти 158). Ва Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿...وَأَوْحِىٓ اِلَىٰ هٰذَا الْفَرٰءَنَ لِأَنْذِرْكُمْ بِهٖۤ ؕ وَمَنْ بَلَغَ...﴾

[ва ин Қуръон [аз ҷониби Ё] бар ман ваҳй шудааст, то ба василаи он ба шумо ва ҳар ки [ин паём ба ё] мерасад, хушдор диҳам.] (Сураи Анъом, ояти 19). Инчунин Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِىْ يُحِبُّكُمْ اللّٰهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ
رَّحِيْمٌ ﴿٢١﴾﴾

[Эй паёмбар] Бигӯ: "Агар Аллоҳро дӯст медоред, аз ман пайравӣ кунед, то Аллоҳ Таъоло шуморо дӯст бидорад ва гуноҳонатонро биёмурзад; ва Аллоҳ Таъоло омурзандаи меҳрубон аст) (Сураи Оли Имрон, ояти 31). Дар ояти дигаре мефармояд:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾⁽⁸⁵⁾

(Ҳар ки дине ғайр аз Ислом баргузинад, ҳаргиз аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва дар охират аз зиёнкорон аст) (Сураи Оли Имрон, ояти 85). Ва дар ояти дигар омадааст:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا...﴾

[Эй Паёмбар] Мо туро чуз башоратбахш ва бимдиҳандае барои ҳамаи мардум нафиристодаем...) (Сураи Сабаъ, ояти 28). Боз Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾⁽¹⁰⁷⁾

(Ва [эй Муҳаммад] туро чуз раҳмате барои ҷаҳониён нафиристодем) (Сураи Анбиё, ояти 107). Дар ҷои дигар Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿...وَقُلْ لِّلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأَمِّيَّةَ ءَأَسْلَمْتُمْ إِنِ اسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِالْعِبَادِ﴾

(ва ба аҳли китоб [яхудиён ва масеҳиён] ва мушрикони бигӯ: "Оё шумо ҳам таслим шудаед"?)

Агар таслим шаванд, ҳатман ҳидоят ёфтаанд ва агар рӯйгардон шуданд [ва сарпечӣ карданд, ғамгин машав, зеро] ту вазифае ҷуз расондан [-и ваҳӣ] надорӣ; ва Аллоҳ Таъоло ба [аҳволи] бандагон биност) (Сураи Оли Имрон, ояти 20).
Ва Аллоҳ Субҳонаҳу мефармояд:

﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾

(Пурбаракат [ва бузургвор] аст, касе, ки Қуръонро [ки ҷудокунандаи ҳақ ва ботил аст] бар бандааш нозил кард, то бимдиҳандаи ҷаҳониён бошад) (Сураи Фурқон, ояти 1).

Бухорӣ ва Муслим аз Ҷобир (разияллоху анху) ривоят кардаанд, ки Паёмбар (Саллалоху алайҳи ва саллам) фармуданд:

«أُعْطِيتُ خَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجُعِلَتْ لِي الْأَرْضُ مَسْجِدًا وَطَهُورًا، فَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكْتُهُ الصَّلَاةَ، فَلْيُصَلِّ، وَأُحِلَّتْ لِي الْغَنَائِمُ، وَلَمْ يُحَلَّ لِأَحَدٍ قَبْلِي، وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ، وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً، وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً».

"Ба ман панҷ чиз дода шудааст, ки пеш аз ман ба ҳеҷ паёмбаре дода нашудааст: Тарс (руъб), аз масофаи як моҳа душманонам дучори тарсу ваҳм мешаванд;

замин барои ман масҷид ва пок қарор дода шудааст, бинобар ин ҳар кучо ки вақти намоз фаро расад, уммати ман ҳамонҷо намозашро

мегузорад;

ғаныматҳо барои ман ҳалол гардонида шуданд, дар ҳоле ки барои ҳеҷ касе пеш аз ман ҳалол набуданд; ҳамчунин ба ман ҳаққи шафоат дода шудааст.

Ва Паёмбарони пеш аз ман танҳо ба қавми хеш фиристода мешуданд, вале ман ба ҳамаи мардум фиристода шудаам".

Ин баёни ошкорест, ки рисолати Паёмбарамон Муҳаммад (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) барои тамоми башар умумӣ ва шомил буда, ҳамаи шариатҳои пешинро насх кардааст. Ва ҳар касе, ки аз Муҳаммад (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) пайравӣ накунад ва аз ӯ итоат нанамояд, кофир ва осӣ буда, сазовори азоби Ёст. Дар ин маврид Худованд мефармояд:

﴿...وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِـَ مِنْ الْأَحْزَابِ فَأَلْتَأْرَ مَوْعِدُهُ...﴾

(...ва ҳар касе аз гурӯҳҳо[-и мухталифи мушрикони], ки ба он куфр биварзад [ва инкораш кунад], оташи дӯзах ваъдагоҳи ёст...) (Сураи Худ, ояти 17). Дар ояти дигар Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ

أَلِيمٌ﴾

(... пас касоне, ки аз фармонаш сарпечӣ мекунанд, бояд битарсанд аз ин ки андуҳ ва

балое бар сарашон биёяд ё ба азобе дарднок гирифтор шаванд) (Сураи Нур, ояти 63). Ва Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ

مُهِينٌ﴾ (14)

(Ва ҳар ки аз Аллоҳ Таъоло ва паёмбараш нофармонӣ намояд ва аз ҳудуди Ё таҷовуз кунад, вайро дар оташе ворид мекунад, ки ҷовидона дар он хоҳад монд ва барояш азоби хоркунанда [дар пеш] аст) (Сураи Нисо, ояти 14). Дар ояти дигаре низ мефармояд:

﴿...وَمَنْ يَتَّبِدْ لِّلْكَفْرِ بِإِلَيمَنِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾

(Касе, ки куфрро ба [ҷойи] имон баргузинад, мусалламан роҳи ростро гум кардааст) (Сураи Бақара, ояти 108). Дар ин маънӣ оятҳо зиёданд.

Ва Аллоҳ Таъоло итоати Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам)-ро бо итоати Худ қарин сохта, баён доштааст, ки ҳар ки дине ғайр аз Исломо бипазирад, зиёнкор аст ва аз ӯ на товоне ва на бадале пазируфта намешавад. Ё Таъоло мефармояд:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

(Ҳар ки дине ғайр аз Исломо баргузинад, ҳаргиз аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва дар охират аз зиёнкорон аст) (Сураи Оли Имрон,

ояти 85). Ва Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ...﴾

(Ҳар ки аз паёмбар итоат кунад, дар ҳақиқат, аз Аллоҳ Таъоло итоат кардааст) (Сураи Нисо, ояти 80). Инчунин Худованд мефармояд:

﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا...﴾

(Бигӯ: «Аз Аллоҳ Таъоло ва паёмбар итоат кунед, пас, агар сарпечӣ кардед, паёмбар масъули чизест, ки бар ӯ тақлиф шудааст [иблоғи ваҳй] ва шумо низ масъули чизе ҳастед, ки ба он тақлиф шудаед; аммо агар аз ӯ итоат кунед, ҳидоят мешавед») (Сураи Нур, ояти 54). Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ۝﴾

(Бе гумон, касоне аз аҳли китоб ва мушрикони, ки кофир шуданд, ҷовидона дар оташи ҷаҳаннам хоҳанд монд. Онон бадтарин офаридагон ҳастанд) (Сураи Байина, ояти 6).

Муслим дар "Саҳеҳ"-аш ривоят кардааст, ки Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд:

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ، يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ

يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ؛ إِلَّا كَانَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ».

"Савганд ба зоте, ки ҷони ман дар дасти Ёст, ҳеҷ кас аз ин уммат, хоҳ яҳудӣ ва хоҳ насронӣ бошад, (хабари паёмбарии) манро шунавад, сипас бимирад ва ба он чи ман фиристода шудаам, имон наоварад, ба таҳқиқ аз аҳли ҷаҳаннам хоҳад буд".

Расули Худо (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) бо кирдору гуфтори худ ботил будани дини касонеро, ки ба дини Ислом надаромадаанд, баён намуданд; чунончи, бо яҳуду насоро, ҳамчунин бо дигар кофирон ҷангиданд ва аз касоне аз онҳо, ки ҷизя медоданд, онро қабул намуданд, то монеи расидани даъват ба дигарон нашаванд ва то ҳар касе аз онҳо, ки бихоҳад, бидуни тарс аз қавмаш, ки ўро боздоранд, монеъ шаванд ё бикушанд, ба Ислом дохил шавад.

Бухорӣ ва Муслим аз Абухурайра (разияллоҳу анҳу) ривоят кардаанд, ки гуфт: Замоне ки мо дар масҷид будем, Расули Аллоҳ (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) берун омаданд ва фармуданд:

«انْظِلُّوا إِلَى يَهُودَ، فَخَرَجْنَا مَعَهُ حَتَّى جِئْنَا بَيْتَ الْمَدْرَاسِ، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ، فَنَادَاهُمْ فَقَالَ: يَا مَعْشَرَ يَهُودَ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا، فَقَالُوا: قَدْ بَلَغْتَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ أُرِيدُ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا، فَقَالُوا: قَدْ بَلَغْتَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ

لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ أُرِيدُ، ثُمَّ قَالَهَا الثَّالِثَةَ...».

«(Паёмбар (Саллаллоху алайҳи ва саллам) фармуд:) «Ба сӯи яҳудиён биравед». Пас, мо ҳамроҳи ӯ рафтем, то ба Байт-ул-мидрос (омӯзишгоҳ ва мадрасаи яҳудиён) расидем. Паёмбар (Саллаллоху алайҳи ва саллам) бархоста, онҳоро нидо кард ва фармуд: «Эй ҷамоати яҳуд, ислом биёваред, то саломат бимонед». Онҳо гуфтанд: «Паёми худро расондӣ, эй Абулқосим». Расулуллоҳ (Саллаллоху алайҳи ва саллам) ба онҳо фармуд: «Ман ҳаминро меҳоҳам, ислом биёваред, то саломат бимонед». Онҳо боз гуфтанд: «Паёми худро расондӣ, эй Абулқосим». Расулуллоҳ (Саллаллоху алайҳи ва саллам) ба онҳо фармуд: «Ман ҳаминро меҳоҳам». Сипас бори сеюм низ ҳаминро фармуд...» Ҳадис.

Мақсад ин аст, ки Паёмбар (Саллаллоху алайҳи ва саллам) ба назди диндорони яҳуд ба омӯзишгоҳашон рафтанд ва ононро ба Ислом даъват намуданд ва ба онон фармуданд: «Ислом биёваред, то саломат бимонед» ва ин суҳанро барояшон такрор намуданд.

Ҳамчунин номаашро ба Ҳирақл фиристода, ӯро ба Ислом даъват намуд ва огоҳ сохт, ки агар сарпечӣ кунад, гуноҳи касоне, ки ба сабаби сарпечии ӯ аз Ислом рӯй мегардонанд, бар

гардани ўст. Бухорӣ ва Муслим дар "Саҳеҳ"-ҳои худ ривоят кардаанд, ки Ҳирақл номаи Расули Худо (Саллалоҳу алайҳи ва саллам)-ро талаб кард ва онро хонд, ки дар он чунин омада буд:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ إِلَى هِرَقْلَ عَظِيمِ الرُّومِ، سَلَامٌ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى، أَمَّا بَعْدُ: فَإِنِّي أَدْعُوكَ بِدَعَايَةِ الْإِسْلَامِ، أَسْلِمْتَ تَسْلَمَ، وَأَسْلِمْتُ يُؤْتِكَ اللَّهُ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ، فَإِن تَوَلَّيْتَ، فَإِنَّ عَلَيْكَ إِثْمَ الْأَرِيسِيِّينَ وَ

"Ба номи Худованди Бахшандаи Меҳрубон. Аз Муҳаммад, расули Худо, ба Ҳирақл, бузурги Рум. Салом бар касе, ки аз ҳидоят пайравӣ кунад. Аммо баъд: Ман туро ба даъвати Ислом фаро меҳонам. Ислом биёвар, то саломат бимонӣ. Ислом биёвар, Худо подоши туро ду баробар ато фармояд. Пас, агар рӯй гардонӣ, гуноҳи раъият бар гардани туст". Ва

﴿يَتَأْهَلُ الْكِتَابُ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾ (٦٥)

([Эй аҳли китоб, ба сӯйи сухане биёед, ки миёни мо ва шумо одилона аст [ва инҳирофе аз ҳақ дар он нест]: ки чуз Аллоҳро напарастем ва чизеро [дар қудрату тадбир] бо Ё шарик насозем ва бархе аз мо бархи дигарро ба ҷой Аллоҳ Таъоло [ба парастии] нагиранд]. Агар онон [аз ин даъват] рӯй гардонанд, пас, [эй

муъминон, ба эшон] бигӯед: Гувоҳ бошед, ки мо таслим [-и авомири илоҳӣ] ҳастем). (Сураи Оли Имрон, ояти 64).

Сипас, вақте ки онҳо рӯй гардонданд ва аз дохил шудан ба Ислом ибo варзиданд; Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ва асҳобаш (разияллоҳу анҳум) бо онҳо ҷангиданд ва бар онҳо ҷизяро воҷиб гардониданд.

Дар баробари таъкиди гумроҳии онҳо ва ин ки онҳо баъди насх шудани дини пешин бо дини Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) бар дини ботил қарор доранд, Худованд ба мусалмон амр фармудааст, ки дар ҳар рӯз, дар ҳар намоз ва дар ҳар рақъат аз Ё бихоҳад, то ўро ба роҳи ростӣ саҳеҳ ва мақбул, ки ҳамоно Ислом аст, ҳидоят кунад. Ва ўро аз роҳи касоне, ки мавриди ғазаб қарор гирифтаанд, дур дорад, яъне яҳудиён ва амсоли онҳо, ки медонанд бар ботил ҳастанд ва бар он пофишорӣ мекунанд. Ва ўро аз роҳи гумроҳон дур дорад; ононе, ки бе илм ибодат мекунанд ва гумон доранд, ки бар роҳи ҳидоят ҳастанд, ҳол он ки худ дар гумроҳӣ қарор доранд. Ва онҳо: насронииён ва касоне аз умматҳои дигар ҳастанд, ки монанди онҳо дар гумроҳӣ ва ҷаҳолат ибодат мекунанд. Ва ҳамаи ин барои он аст, то мусалмон ба яқин бидонад, ки ҳар дине ғайр аз Ислом ботил аст ва ҳар касе, ки Аллоҳро бар асоси ғайри Ислом ибодат

мекунад, гумроҳ аст. Ва ҳар касе, ки ба ин эътиқод надошта бошад, аз ҷумлаи мусалмонон нест. Ва далелҳо дар ин боб аз Қуръон ва Суннат бисёр аст.

Пас, бар соҳиби мақола – Абдулфаттоҳ – воҷиб аст, ки ба тавбаи насух шитоб кунад ва мақолае бинависад, ки дар он тавба карданаширо эълон намояд. Ва ҳар ки ба даргоҳи Аллоҳ тавбаи содиқона кунад, Аллоҳ тавбаи ӯро қабул мекунад, зеро Аллоҳи Субҳон мефармояд:

﴿...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

(Ва эй муъминон, ҳамагӣ ба сӯи Аллоҳ Таъоло тавба кунед; бошад, ки растагор гардед) (Сураи Нур, ояти 31). Худованд мефармояд:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ۖ يُضْعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَيَخْلُدُ فِيهِ مُهَانًا ۖ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ۖ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۝﴾

(Ва касоне ҳастанд, ки бо Аллоҳ Таъоло маъбуде дигар намехонанд ва касе, ки Аллоҳ Таъоло [куштанаширо] ҳаром кардааст, ҷуз ба ҳақ намекушанд ва зино намеkunанд. Ва ҳар ки ин [гуноҳон]-ро муртакиб шавад, кайфари гуноҳи [хеш]-ро мебинад, 68.

Рӯзи қиёмат азобаш дучандон мегардад ва

бо хорӣ дар он [азоб] ҷовидон мемонад, 69.

Магар касе, ки тавба кунад ва имон оварад ва коре шоиста анҷом диҳад. Пас, инонанд, ки Аллоҳ Таъоло бадиҳояшонро ба некиҳо табдил мекунад ва Аллоҳ Таъоло ҳамвора омурзгору меҳрубон аст, 70). (Сураи Фурқон, оятҳои 68-70). Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) мефармояд:

«الْإِسْلَامُ يَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهَا».

"Ислом он чиро, ки пеш аз он анҷом шудааст, нобуд месозад ва тавба он чиро, ки пеш аз он анҷом шудааст, нобуд месозад". Инчунин дар ҳидиси дигаре Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) фармудааст:

«النَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ».

"Тавбакунанда аз гуноҳ монанди касест, ки гуноҳ надорад".

Ва дар ин маънӣ оятҳо ва ҳадисҳо бисёр аст.

Ва (дар охир) аз Аллоҳ Субҳонаҳу ва Таъоло мехоҳам, ки ҳақро бароямон ҳақ нишон диҳад ва пайравӣ аз онро бароямон муяссар гардонад. Ва ботилро ботил нишон диҳад ва дури ҷустан аз онро бароямон муяссар гардонад. Ва бар мо ва бар нависанда Абдулфаттоҳ ва бар ҳамаи мусалмонон тавбаи насухро ато фармояд ва ҳамаи моро аз фитнаҳои гумроҳкунанда ва

пайравӣ аз ҳавову ҳавас ва шайтон паноҳ диҳад.
Ҳамоно Ё соҳиби ин қор ва тавоно бар он аст.

Ва саллалоҳу ва саллама ъало набийино
Муҳаммад ва ъало олиҳи ва асҳобиҳи ва ман
табиъаҳум биихсонин ило явми-д-дин.

tg397v4.0 - 27/06/2026

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

